

Sygn. akt I C 633/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: st. sekretarz sądowy Anna Zaporowska

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. K. kwotę 2.112,28 zł (dwa tysiące sto dwanaście 28/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 6 września 2014 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 659 zł (sześćset pięćdziesiąt dziewięć) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa kasy Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 1.403,94 zł (tysiąc czterysta trzy 94/100) kosztów sądowych – wynagrodzenia biegłego, tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;

V nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kasy Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 570,96 zł (pięćset siedemdziesiąt 96/100) kosztów sądowych – wynagrodzenia biegłego, tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt: I C 633/15

UZASADNIENIE

Powód J. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 5813,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 września 2014r. do dnia zapłaty. Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, o ile nie zostanie złożony spis kosztów.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie w pojeździe stanowiącym własność poszkodowanego. Do kolizji doszło w dniu 18 lipca 2014r., kiedy to kierujący pojazdem marki V (...) o nr rej. (...) J. G. uderzył cofając w pojazd powoda. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Ubezpieczyciel ostatecznie odmówił wypłaty odszkodowania negując możliwość zaistnienia przedmiotowego zdarzenia w okolicznościach podanych przez powoda w toku likwidacji. Powód nadmienił, iż poniósł koszty prywatnej ekspertyzy w kwocie 400 zł.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego powzięto wątpliwości co do możliwości zaistnienia zdarzenia w okolicznościach wskazanych w zgłoszeniu szkody. Ponadto pozwany ustalił, iż w pojeździe powoda występują uszkodzenia tylnej części pojazdu, które powstały w wyniku kilku zdarzeń.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 marca 2012 r. powód J. K. wytoczył przeciwko pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. powództwo o zapłatę z tytułu szkody powstałej w należącym do niego pojeździe marki M. (...) o nr rej (...). W uzasadnieniu wskazanego pozwu powód wskazał, iż do szkody doszło w dniu 27 października 2011r. W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ błotnik tylny lewy oraz nakładka zderzaka tylnego. Szkada ta spowodowana była uderzeniem bocznym.

(dowód: poświadczone za zgodność kserokopie akta I C 447/12 tut.Sądu k. 114 – 127).

W dniu 18 lipca 2014r. w O., przy ul. (...), około godz. 16:00, kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) J. G., wykonując manewr cofania uderzył tylną lewą swojego pojazdu w pojazd powoda marki M. (...) nr rej (...).

Pojazd marki V. nieznacznie wjechał za obrys stojącego pojazdu powoda. Uderzenie miało charakter otarciowy pomiędzy nakładkami zderzaków tylnych pojazdów.

W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległa nakładka górna zderzaka tylnego lewego. Uszkodzeniu uległy również zaczepy nakładki zderzaka tylnego w części lewej.

Pojazd sprawcy kolizji w związku ze zdarzeniem posiadał uszkodzenia typowo otarciowe.

W chwili zdarzenia na zderzaku tylnym i błotniku pojazdu powoda nadal istniały ślady szkody z dnia 27 października 2011r.

(dowód: oświadczenie k. 22, zeznania świadków: M. D. k. 144v., J. G. k. 144v. – 145, K. S. k. 145 – 145v., zeznania powoda k. 145v. – 146, opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych S. T. k. 161 – 174, opinia uzupełniająca k. 218 – 227, 343 – 350, protokół k. 248 – 250, opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. G. k. 273 – 281, opinia uzupełniająca k. 320 – 321).

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

(okoliczność bezsporne).

Powód zgłosił szkodę pozwanemu.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił wypłaty odszkodowania negując możliwość zaistnienia przedmiotowego zdarzenia w okolicznościach podanych przez powoda, o czym ostatecznie poinformował powoda pismem z dnia 23 września 2014r.

(okoliczność bezsporne, ponadto: pisma k. 8 – 11, 25 – 27, dokumentacja z akt szkody k. 70 – 91, akta szkody na płycie CD k. 93).

W toku procesu Sąd dopuścił dowód z niezależnych opinii biegłych z zakresu techniki samochodowej S. T. i K. G.. Obaj biegli przyjęli uszkodzenia pojazdu powoda w postaci nakładki górnej zderzaka tylnego lewego. Nie zakwestionowali również możliwości uszkodzenia zaczepów nakładki zderzaka tylnego w części lewej. Bieli przyjęli jednak inne wartości roboczogodzin. Biegły S. T. określił wartość końcową robocizny lakierniczej 10 JC/rbg na 35, zaś robocizny lakierniczej

20 JC/rbg na 42 i na tej podstawie wyliczył wartość szkody na 1915, 26 zł. Biegły K. G. wskazane wyżej wartości określił odpowiednio na 45 i 54 i z tego względu wyliczona przez niego szkoda wyniosła 2309,29 zł.

Koszt naprawy pojazdu powoda, wyliczony został z uwzględnieniem wyliczenia kosztu wymiany nakładki zderzaka tylnego z potrąceniem amortyzacyjnym w wysokości 80% oraz z uwzględnieniem cen części jedнокrotnego użytku, których nie powinno się powtórnie montować po ich demontażu.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. G. k. 273 – 281 , opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych S. T. k. 161 – 174).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w ocenie Sądu na częściowe uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. Sąd uwzględnił również zeznania przesłuchanych świadków, albowiem uzupełniały one treść dokumentów.

W celu uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej S. T.. Opinia ta była kwestionowana przez pozwanego, który konsekwentnie poddawał w wątpliwość możliwość pozostawania w związku przyczynowo skutkowym uszkodzeń pojazdu powoda ze zdarzeniem z dnia 18 lipca 2014r., a także kwestionował wysokość ustalonej szkody. W świetle powyższego, uwzględniając wniosek pozwanego,, Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego z zakresu techniki samochodowej K. G.. Opinia biegłego również kwestionowana była przez pozwanego. Sąd zważył jednak, iż zarzuty te nie wywołały uzasadnionych wątpliwości co do bezstronności biegłych i rzetelności wykonania przez nich przedmiotowych opinii, w szczególności iż zawarte w nich wnioski biegli ponownie przedstawili w opiniach uzupełniających. Z tego względu Sąd podzielił wnioski zawarte w opiniach biegłych i przyjął je za własne.

Wskazać należy, że pozwany kwestionował swoją odpowiedzialność za likwidację szkody zarówno co do zasady jak i co do wysokości żądania pozwu.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż okoliczności zdarzenia podnoszone były nie tylko przez powoda, ale również znajdowały potwierdzenie w relacji kierującego pojazdem marki V.. Nie sposób zatem uznać, jakoby obaj kierujący świadomie i celowo narażali się na negatywne konsekwencje, jakie mogą dla nich wynikać w związku z poświadczaniem nieprawdy, jak również jakoby J. G. – jako sprawca zdarzenia –świadomie narażał się na utratę zniżek za bezszkodową jazdę.

Ponadto biegły K. G., w sporządzonej opinii, nie wykluczył, że doszło do zgłoszonego zdarzenia w okolicznościach opisanych przez jego uczestników. Biegły stwierdził bowiem, że uszkodzenia zderzaka samochodu marki M. odpowiadają kształtowi nakładki zderzaka tylnego pojazdu V. (...). Wskazać ponadto należy, iż biegły przyznał słuszność stanowisku pozwanego co do okoliczności istnienia na tymże zderzaku uszkodzeń, które nie korelują ze sposobem zderzenia się pojazdów. Nie sposób jednak nie wskazać tu na fakt, iż w dniu 27 października 2011r. pojazd powoda uczestniczył w innej kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ błotnik tylny lewy oraz nakładka zderzaka tylnego. W toku przedmiotowego procesu powód przyznał, iż uszkodzenia te nie zostały naprawione. Słusznym było zatem nieuwzględnienie ich w kalkulacjach szkody wykonanych przez biegłych.

Podnieść również należy, iż choć początkowo biegły S. T. kwestionował możliwość korelacji uszkodzeń powstałych z przedmiotowym zdarzeniem to w opinii uzupełniającej z dnia 11 września 2017r. przyznał, iż po dokonaniu dalszej analizy sprawy doszedł do przekonania, iż w konsekwencji zdarzenia z dnia 18 lipca 2014e. mogło dojść do otarcia poszycia bocznego lewego zderzaka tylnego.

W świetle wskazanych wyżej okoliczności uzasadnionym jest stwierdzenie, iż pozwany winien ponieść odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie. O ile bowiem w realiach przedmiotowej sprawy ciężar dowodu w

zakresie powstania szkody i jej rozmiaru spoczywał na powodzie, o tyle wykazanie że zdarzenie w ogóle nie miało miejsca leżało w gestii pozwanego. Pozwany tym czasem nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie podnoszonych przez siebie twierdzeń, tym samym nie zakwestionował skutecznie twierdzeń powoda.

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 kc i 822 § 1 kc. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Wskazać w tym miejscu należy, iż odszkodowanie winno obejmować wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki związane z naprawą pojazdu. W zakresie ustalenia wartości szkody Sąd odniósł się do wyliczeń poczynionych przez biegłych w sporządzonych przez nich opiniach. W tym zakresie wskazania wymaga, iż co niezmiernie istotne obaj biegli przyjęli uszkodzenia pojazdu powoda w postaci nakładki górnej zderzaka tylnego lewego. Nie zakwestionowali również możliwość uszkodzenia zaczepów nakładki zderzaka tylnego w części lewej. Ponadto biegli stwierdzili zasadność wyliczenia kosztu naprawy z potrąceniem amortyzacyjnym w wysokości 80% w zakresie wymiany nakładki zderzaka tylnego. Biegli przyjęli jednak inne wartości roboczo-godzin lakierniczych. Biegły S. T. określił bowiem wartość końcową robocizny lakierniczej 10 JC/rbg na 35, zaś robocizny lakierniczej 20 JC/rbg na 42. Biegły K. G. wskazane wyżej wartości określił odpowiednio na 45 i 54. Jako że jedynie wskazane wyżej wartości stanowiły odstępstwa od stanowisk biegłych, zaś biegli zgodni byli w pozostałym zakresie co do zakresu powstałej szkody i sposobu jej wyliczenia, Sąd uznał za zasadne uśrednienie wyliczonych przez biegłych wartości szkody (1915, 26 zł + 2309,29 zł = 4224,55 zł: 2 = 2112,28 zł) i określenie jej w wysokości 2112,28 zł.

Ponieważ pozwany dotychczas nie wypłacił powodowi odszkodowania w żadnej wysokości, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi wskazaną powyżej kwotę.

Mając zatem na uwadze powyższe, na podstawie art. 805 kc i nast., 817 kc oraz na podstawie art. 481 kc i art. 361 kc na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 2112,28 zł (pkt I wyroku).

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporna część świadczenia ubezpieczyciel winien wypłacić w terminie 30-stodniowym (§ 2). Stosownie zaś do treści przepisu art. 481. § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze powyższe przepisy, o odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem powoda.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 100 zd. 1 kpc (pkt III wyroku).

O kosztach sądowych orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2014 r., poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 83 ust. 2 tejże ustawy i art. 100 zd. 1 k.p.c. Wydatki związane z opinią biegłego przekroczyły wysokość uiszczonych na ten cel zaliczek. Pozostała kwota 1974,90 zł została

tymczasowo wypłacona ze Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego w Olsztynie. Wobec wyniku procesu Sąd nakazał ściąganie wspomnianej kwoty od stron proporcjonalnie do ich przegranej w procesie, jak w pkt IV i V wyroku.

SSR Joanna Bieńkowska - Kolarz